

PIRMAS SKYRIUS

Ji prabudo nuo pažįstamų garsų. Jie keistai ramino, nors pirmasis instinktas vertė kuo greičiau šokti ant kojų ir lėkti žiūrėti, ką veikia kolegos. Ant metalinio padėklo skimbčiojo dėliojami įrankiai. Iš monitorių sklido reguliarius pypsėjimas, girdėjosi praplėšiamos sterilios pakuotės ir nesiliaujantis deguonies balionų šnypštimas.

Mintyse aiškiai matė supančią aplinką ir suvokė, kad privalo keltis, tačiau miego pirštai stipriai laikė prirakinę, o galūnės atrodė sunkios kaip akmuo. Neprisiminė, kaip užsiropštė ant vieno laisvo, pacientams vežti skirto vežimėlio, matyt, tai padarė vidury nakties, trokšdama nors keleto valandų poilsio. Dažniausiai pažadindavo suskambėjęs raudonasis telefonas arba nuolat džeržgiantis siūstuvas-imtuvas. Paprastai po šių skubiai į pagalbą kviečiančių skambučių pašokdavo ir pasileisdavo bėgte, dar net nepramerkusi akių. Tačiau iš šio miego budo labai vangiai, bandydama pramerkti sunkius akių vokus, jautėsi taip, tarsi plėštų sulipusią odą.

Ryški šviesa apakino, ir akys, neištverusios spindesio, sudrėko. Ši šviesa vargino, kone žeidė, ir buvo sunku

įžiūrėti jos šaltinį. Sumišusi ir kamuojama nerimo, ner-vingai apsižvalgė. Suprato: guli ne palatoje. Skyriuje, ku-riame dirbo, palatų lempos, kabančios virš galvos, buvo daug mažesnės – norėdamas galėjai uždengti delnu. *Ji ne savo skyriuje. Ji – operacinėje.* Kaip, po velnių, čia atsidūrė? Na, juk tikrai į *operacinę* atklydo ne nusenūsti. *Galvok.* Gal prireikė pagalbos traumatologams? Gal tiesiog jiems pri-trūko žmonių? Tikimybė maža, bet įmanoma. Žvilgsniui nuslydus žemyn, sustingo. Pamačiusi žaliomis operacinės paklodėmis apdangstyta kūną, sudrebėjo lyg epušės lapas. Aplinkos garsus prislopino lyg raketa pašokusio kraujospū-džio ausyse sukeltas zvimbimas. Rankos buvo ištiestos ir lipukais pritvirtintos prie specialių paminkštintų porankių. Virš dešinės alkūnės matė uždėtą kraujospūdžio matuoklį, o ant vidurinio piršto – pulsoksimetro spaustuką. Bet la-biausiai išgąsdino į abu dilbius įbesti du stambūs vamzde-liai. Oranžinės adatos naudojamos, kai reikia kuo skubiau atkurti organizmo skysčius, o tai jos pasaulyje reiškė, kad kūnas patyrė šoką.

Lašelinės žarnelės, kurių galų nematė, kaip gyvatės rai-tėsi aplink metalinius stovus viršuje kabančių maišelių link. Ji žvelgė į sunkius jų dugnus, tačiau kokie permatomi skys-čiai ten buvo perpilami, galėjo tik spėlioti.

Nukreipė žvilgsnį toliau – už krūtinę ir pilvą dengiančių žalių paklodžių – ir, pamačiusi rožiniu laku dažytus savo kojų nagus aukštai ore, puolė į paniką. Suvokė, kad šlau-nys išskėstos, blauzdos – kelių atramose, o kulkšnis ir pė-das tvirtai spaudžia specialios kilpos: ji guli ant operacinės

stalo aukštai pakeltomis kojomis. Išsausėjusi burna, apsi-
blausęs protas – staiga suprato, kad bunda ne iš natūralaus
miego, bet iš neįprotos.

– Ei! – šūktelėjo, tikėdamasi atkreipti instrumentus dė-
liojančio žmogaus dėmesį. Aidintis dedamų instrumentų
dzingsėjimas nesiliovė.

Susierzynusi riktelėjo garsiau:

– Ei! Aš prabudau.

Net pati nustebo, kokia yra rami esamomis aplinkybė-
mis. Buvo išsigandusi ir sutrikusi, tačiau profesinė patirtis
paėmė viršų, ir, laukdama paaiškinimo, pradėjo svarstyti,
kas galėjo nutikti.

Baigėsi vakarinė pamaina. Atmintis atkūrė paskutinę
sąmoningą mintį... Apsivilkusi naują plazdančią suknelę ir
apsiavusi rožines basutes, darbuotojų automobiliams skirta
aikštele žingsniavo į pasimatymą su Patriku. Šis prisimi-
nimas patvirtino spėjimą, kad veikiausiai pateko į avariją.
Šampanas ir rožės – štai ką Patrikas jai žadėjo po ilgos dar-
bo dienos. Šampaną, rožes ir – jei nuojauta neapgauna –
piršlybas.

Kur jis dabar? Be abejo, žingsniuoja už durų koridoriu-
mi pirmyn atgal, nerimastingai laukdamas žinių apie jos
būklę. Pasiruošęs pulti prie bet ko, kas galėtų suteikti in-
formacijos. Ar ją partrenkė? Mąstė toliau. Gal per greitai iš
vietos šovusi mašina, kurios nepastebėjo, nekantriai žval-
gydamasi Patriko automobilio?

Miglotai prisiminė, kaip ji, atstačiusi krūtinę ir įtraukusi
pilvą, su žudikiškais aukštakulniaisėjo šiek tiek svyruo-

dama, bet stengdamasi parodyti, kokia puiki jos figūra su naująja suknele. O tada kojas pakirto, ir staigiai ant kelių parklupdė svaigulio banga... skausmas kaklo linkyje, spaudžiama burna, oro trūkumas, springulys ir... tuštuma.

Krūtinę sugniaužė kraują stingdanti baimė, kvėpavimas pradėjo trūkčioti, ji bandė nuvyti užplūstančią paniką. Ar ji sunkiai sužalota? Ar miršta? Ar todėl šalia nėra nė vieno žmogaus? Negi visi tiesiog paliko ją numirti?

Ūmai atgijo medikės instinktai, prisiminė įgytas žinias. Pradinė apžiūra – reikia įvertinti esamą būklę. Pasitikrink pagal sąrašą. ABCDE*. Ne, pradėk nuo ABC. Kvėpavimo takai švarūs. Deguonies kaukė ar vamzdelis neprijungti. Kvėpavimas vyksta savaime – įkvėpusi giliau, nepajuto jokio diskomforto. O kraujotaka? Širdies dūžiai stiprūs ir garsūs. Girdėjo juos sklindant iš šalimais esančio monitoriaus. Bet tada kodėl kojos išskėstos? Ar ji kraujuoja? Dubens lūžiai – tai gali būti pačios sunkiausios traumos. Smarkūs, sunkiai valdomi kraujo upeliai. Bet... jei būtent tokią traumą patyrė, kodėl jos neapstojusi krūva susirūpinusių chirurgų? Kodėl jie nesutvarstė dubens ir nestabilizavo būklės?

– Ei, ar kas nors girdi mane? – Įsakmus jos balsas nebeskambėjo maloniai.

Instrumentų dzingsėjimas liovėsi. Atsargiai pajudino galvą ir nenustebo supratusi, kad šią tvirtai iš abiejų pu-

*ABCDE – daugelyje valstybių naudojamas žmogaus būklės patikrinimas tam tikra eilės tvarka, pagal kurią nustatomi sutrikimai pirminės medicininės apžiūros metu: A (*airway*, kvėpavimo takų būklė), B (*breathing*, kvėpavimas), C (*circulation*, kraujotaka), D (*disability*, neurologinė būklė), E (*exposure*, būklės įvertinimas nurengus drabužius). Čia ir toliau – pastabos vertėjos.

sių laiko specialūs blokai ir kaklo įtvaras. Vadinasi, stuburo kaklinės dalies traumos jie dar neatmetė. Viduje užvirė pyktis. Koks asilas ją gydo? Norėjosi jam ar jai įkrėsti proto. Maža to, kad prabudo visiškai viena, bet palikti ją pririštomis rankomis ir galva bei į viršų užverstomis kojomis – tai jau viršūnė. Supanikavusi ar nusilupusi saugiai ją laikančius lipukus galėjo kraupiai susižaloti.

Išgirdo kietomis grindimis jos link atitapsinčias medicines šlepetes. Tada periferinės regos lauke atsirado mėlynai žalia dėmė – chirurgo chalata vilkintis žmogus. Akimis pavyko užčiuopti blyšką kaklą ir baltos kaukės kraštelį, bet likusi veido dalis – nosis ir akys – skendėjo ryškioje šviesoje, kuri neleido geriau įsižiūrėti.

Staiga pajuto besikaupiančias ašaras ir šiurkščiai nusijuokė. „Nekenčiu tų prakeiktų ligoninių.“ Tačiau priėjusysis nė nekrustelėjo, vis tylėjo, ir įaudrintą protą užliejo nauja baimės banga.

– Atsiprašau, kad žliumbiu. Man viskas gerai. Prašau, rėžkit tiesiai šviesiai. Pavojus gyvybei yra? Gresia neįgalumas? Turbūt žinot, kad pati čia dirbu, esu gydytoja, taigi apsieikim be sušvelnintų versijų. Noriu žinoti tiesą.

– Tau nieko nenutiko.

Išgirdusi lyg per garsiakalbį sklindantį balsą, krūptelėjo. Sutrikusi sumirksėjo. Ar kalbėjo šalia esantis žmogus ar kažkas už stebėjimo lango? Gal ji visai ne operacinėje, o kompiuterinės tomografijos kabinete? Balsas buvo vyriškas, jo neatpažino. Taip nekalbėjo nė vienas pažįstamas chirurgas. Prisimerkusi žvelgė į veidą dengiančią kaukę.

– Ar jūs gydytojas, ar jis kažkur kitur? Mes – tyrimų kabinete?

– Taip, aš gydytojas.

Jėzau, kažkas pasidarė jos klausai. Atrodė, kad jis šneka, stovėdamas šalia, bet balsas buvo tolimas, lyg kalbėtų telefonu. Kodėl jis neišjungia tų sukništų lempų, nenusiima kaukės ir normaliai su ja nepasišneka? Bent paimtų už rankos. Susinervinusi atsiduso.

– Tai neaptikot, kad man kas blogai?

– Nieko blogo tikrai neaptikom.

Kantrybė seko, prakalbo pakeltu tonu.

– Klausykit, pradėkim nuo pradžių, gerai? Dėl kokios konkrečios priežasties aš čia guliu ir kaip čia atsidūriau? Kas parašyta mano ligos istorijoje?

– Žinai, susijaudinimas tau ne į naudą. Širdis daužosi kaip pašėlus. Kvėpavimas nereguliarus, o deguonies lygis nukrito iki devyniasdešimt keturių procentų. Rūkai?

Jos akys susmigo į šalimais ant vežimėlio stovintį širdies ritmo monitorių. Matė nutįsusius laidus ir žinojo, kad jie prijungti prie elektrodų ant jos krūtinės.

– Klausykit, nenoriu pasirodyti grubi. Suprantu, jūs pavargę po ilgos darbo dienos, bet man vis tiek pikta, kad atsibudau visiškai viena. Nesijaudinkit, skundo nerašysiu, bet vis tiek noriu žinoti, kas jūs toks. Malonėkit pasakyti savo pavardę, ir kas konkrečiai čia vyksta – dabar pat.

– Gerai, Aleksa, – tarė jis, pakeldamas violetinėmis pirštinėmis apmautas rankas, laikančias chirurginį segiklį. – Sutarkim dėl vieno dalyko. Jei nelaikysi liežuvio už dantų,

man gali kilti noras užčiaupti tau burną šiuo daikčiuku. O tavo lūpos – gražios. Būtų gaila jas sumaitoti.

Iš siaubo ji neteko amo. Raumenys suakmenėjo, akys išsiplėtė, o baimė sukaustė mintis ir balsą, nustelbė pyktį.

– Charakterio demonstravimas čia nepadės, – ramiai pridėjo.

Šampanas ir rožės – ji prisiminė. Galvok apie tai. Patrikas. Galvok apie jį.

– Na va, jau geriau, – jautė, kad, tai tardamas, po kauke šypsosi. – Juk negaliu dirbti, kai triukšmaujama.

Lyg paspaudus greito prasukimo mygtuką, jos galvoje lėkė galimi scenarijai. Juk ji kažkokioje ligoninėje. Kas nors tikrai ją suras. Kas nors tikrai išgirs jos pagalbos šauksmus. Jis beprotis. Pabėgęs iš psichiatrinės. O gal gydytojas? Ar juo tik apsimeta? Jis kažkokiu būdu užvaldė vieną iš operacinių, o ji... ji tiesiog atsitiktinai pasipainiojo po kojom. Prisiminė, kaip kažkas jai užspaudė burną. Ir kaip, parpuolusi ant kelių mašinų stovėjimo aikštelėje, ėmė springti... Tai jis atitempė ją čia. Trenkė, o tada koku nors skuduru užkimšo burną. Turbūt ir apsvaigino. Chloroformu ar eteriu...

– Būk gera, nerėk, – lyg perskaitęs jos mintis, tarė. – Mes čia vieni, ir aš neturiu jokio noro tavęs tildyti per prievartą. Jau ir taip galva įskaudo. Nuo šalto vėjo man visada taip būna. Keista, kad pačiai neskauda, o juk esi pusplikė tokią vėsią naktį.

Ji iškart susivokė po žaliomis paklodėmis esanti visiškai nuoga. Jautė plikas krūtis ir tarpukojį, šiek tiek į viršų pa-

keltus sėdmenis ir blauzdas, dėl nenatūralios padėties jau traukiamas mėšlungio.

Patrikas. Galvok apie jį arba apie bet kokią kitą dalyką – mamą, darbą, šiandien mirusią pacientę – tik ne apie buvimą čia. Galvok apie manęs ieškančius žmones. *Aleksa, galvok, ką daryti*. Būk racionali. Pažadink jo sveiką protą. Papasakok, kas tu. Kokia tu. Sužmogink save jo akyse. Juk vadovėliai to ir moko, ar ne? Juk ne sykį mintyse teko kartotis juose pateikiamus nurodymus. Pirma taisyklė: priimk savo paciento pyktį. Antra taisyklė: jį sušvelnink.

– Mano vardas Aleksa, aš gydytoja.

Jis ramiu balsu atsakė:

– Ar žinai, kad tavo gimda pasitraukusi atgal? Prireikė lenkto skėtiklio spiralei išimti.

Priblokšta atsakymo, išpūtė akis. Vadinasi, jis jau kažką padarė. Kol ji gulėjo be sąmonės, spėjo sukišti rankas jai į vidų.

Galvok, vėl sau paliepė. Kol dar gali, kol neatėjo pa-
baiga, gerai viską pergaltvok. Kalbėk maloniai. Sužadink jo simpatiją. Bent pabandyk, velniai griebtų, – griežtai ragino save, o liežuvis gulėjo burnoje lyg nejudrus storas šliužas.

– D-d-dėkui už tai. Jūs labai rūpestingas.

– Nėra už ką.

Šis atsakymas dovanojo kruopelytę vilties. Strategija veikia. Jie kalbasi. Vyro veido ji juk nematė, ir jis, greičiausiai, tai suprato. Pasakys, kad nežino, kaip jis atrodo, ir ji pamirš visus tuos dalykus, ką jau yra jai padaręs. Lyg nieko ir nebūtų atsitikę. Jis gali ramiai keliauti savais keliais.

– Kažin, – atsargiai ištarė, – ar leistumėt man nueiti į tualetą?

– Nėra reikalo.

Violetinėmis pirštinėmis apmautos rankos dingo po žaliomis paklodėmis, o tada nuslydo jos nuoga oda. Ji krūptelėjo.

– Ramiai, – pratarė, spaudydamas apatinę dubens dalį. – Tavo pūslė tuščia. Kateterį jau įvedžiau. Išėiga gera.

– Kodėl tai padarėte?

– Aleksa, juk procedūra rimta, – atsakė, familiariai vadinamas ją vardu, lyg jiedu būtų vienas šalia kito triūsiantys kolegos. – Kurį laiką įprastai šlapinantis skaudės.

Nepajėgė sulaikyti iš krūtinės besiveržiančio gilaus kūkčiojimo, ir kambarys prisipildė beviltiškos raudos.

– Ką man padarei?

– Jau sakiau. Tau nieko nenutiko. Kol kas. Pačiai spręsti. Paprasčiausiai pasakyk man vieną dalyką: ką reiškia „ne“?

Stengiantis suvokti užduotą klausimą, galvoje ėmė sukurtis padrikos mintys. „Ne“? Kuria prasme? Apie ką, po velnių, jis čia kalba?

– Na, pavyzdžiui, šitos. – Pakėlė jos šviesiai rožinės spalvos aukštomis aptakiomis pakulnėmis ir plonyčiais dirželiais basutes, kurios, žinojo, išvartytų Patriką iš proto, nors vaikščioti su jomis praktiškai neįmanoma. – Ar jos reiškia „ne“? O šitos? – Sumosavo pėdkelnėmis prieš pat veidą. – Jos tikrai nereiškia „ne“. Išrengus tave, paaiškėjo, kad liemenėlės išvis nedėvi, o kelnaitės tokios siauros, kad nė nosies nenusivalytum.

Norėdama suskleisti kelius, sukaupusi jėgas, vėl pabandė išvaduoti kulkšnis iš odinių diržų, bet jie tik dar tvirčiau įsirėžė. Dabar ji pagaliau pernelyg aiškiai suprato, apie ką šis klausimas.

– Prašau, – maldavo, – nereikia.

– Juk klausiu paprasto dalyko, Aleksa. Manau, mes abu labai gerai suprantam, ką iš tikrųjų reiškia tavasis „ne“, argi ne taip?

Neapykanta nubloškė baimę į šalį, ir sekundėlei ji pasijuto laisva ir drąsi. Išspjaudama žodžius, kone paspringo:

– Nesuprantu klausimo, nuopisa tu. O deguonies lygis kraujyje žemas dėl preparatų, kuriais mane apšėrei. Matau, nelabai ką moki. Tu turbūt koks susikirtęs šundaktaris? Tik tiek tesugebi, šūdagalvi?

Ji girdėjo, kaip po kauke jis staigiai įkvepia ir tyliai susierzinęs prunkšteli.

– Valdykis. Valdykis. Toks charakteris tau tikrai ne į naudą. Padėjai man apsispręsti.

Pasisukęs į šoną, pristūmė blizgantį nerūdijančio plieno vežimėlį, ant kurio buvo išdėlioti jai pažįstami instrumentai. Kabliukas spiralei išimti, chirurginės žirkklės gimdai, Kusko makšties skėtiklis ir anestezinė kaukė šalia jų – kai ją pakėlė, Aleksos kūną sukaustė baimė. Šimelbušo kaukė. Tokios rūšies kaukę Aleksa buvo mačiusi tik kartą – į pensiją išėjusio anesteziologo kabinete stovinčioje stiklinėje spintoje. Ji priminė fechtuotojų dėvimas kaukes, kurios apsaugo sportininkų nosis ir burnas. Tik ši buvo primityvesnė: greipfruto dydžio, padaryta iš plonos vielos tinklelio

ir marlės, sugeriančios skysto anestetiko lašus, kurių garų įkvepia dėvintis kaukę.

– Laisva oro apytaka, – ramiai konstatavo. – Senųjų metodų nepralенси. Nereikia nieko kišti į kvėpavimo takus. Nereikia atidžiai stebėti anestezijos aparato. Tiesiog marlė ir kaukė. Ir, žinoma, garai, o rankos laisvos kaip vėjas daryti kitus dalykus.

Narsa išnyko. Savitvarda išgaravo. Sveikas protas čia nebepadės. Pabėgti neišeis. Jis gali daryti su ja ką tik nori, ir ji jo nesustabdys. Trumpam blykstelėjo mintis, kad mirti ant šio stalo būtų lengviau. Tada pasitrauktų iš gyvenimo net nesuvokusi, kad jis baigiasi.

– Kita vertus, jei tu atsijungsi, nebegalėsime kalbėtis. O niekada negali žinoti – susikomplicavus reikalams, gal man prireiks tavo pagalbos. Galėčiau duoti veidrodį, kad, iškilus problemai, galėtum man patarti. Ta vulvektomija* kartais būna keblus dalykas.

Ji kvėpavo per greitai, pernelyg sekliai. Akims susmigus į jo rankose laikomą kaukę, spengimas Aleksos ausyse garsėjo. Jai trūko oro. Nebegalėjo ištarti nė žodžio...

– Aleksa, paskutinis šansas, jei nori, kad situaciją palengvinčiau. Kol užsiimsiu tuo, su kuo, kaip mes abu puikiai žinome, tau geriau sutikti, tu trumpam numigsi, o tada tiesiai namučio į lovytę. Taigi klausiu darskart: ar vis dar sakai „ne“?

Visą jos kūną pradėjo krėsti drebulys. Be perstojo tirtėjo didieji krūtinės, sėdmenų, šlaunų raumenys. Puikiai matė-

* Vulvektomija – chirurginė ginekologinė procedūra, kai visiškai arba iš dalies pašalinami moters išoriniai lytiniai organai.

si, kaip kartu su jais dreba ir galvą laikantys blokai, kaklo įtvaras, rankų diržai ir kulkšnis suspaudusios kilpos. Susimaišiusios su seilėmis ir nosies gleivėmis, jos veidu upeliais liejosi ašaros, ir kol visas kūnas be garso rėkė „ne“, ji prisivertė ištartai visiškai priešingai.

– Atsiprašau, neišgirdau, – tylus atsakymas jo netenkinno. Turbūt persigalvojo, nes kauke jau buvo uždengęs pusę Aleksos veido, ir skystis marlėje pradėjo veikti.

– Aš pasakiau „taip“, – sušnabždėjo ji mieguistu balsu. – „Ne“ reiškia „taip“.

ANTRAS SKYRIUS

Aleksa pramerkė akis. Apklota balta paklode, ji gulėjo ant pacientams skirtos ratukinės lovos, o iš viršaus ramiai į ją žvelgė dvi kolegės. Geriausia jos draugė Fiona Vuds, kuri buvo Skubiosios medicinos skyriaus vyriausioji slaugytoja, bei Karolina Kauvan, to paties skyriaus vedėja. Abiejų veido išraiška buvo panaši, raminama, ir veiduose greitai suplazdėjo šiltos šypsenos. Ji tuoj suprato, kur esanti, ir žinojo net palatos numerį – devinta.

Žvilgtelėjusi į kišeninį ant grandinėlės kabantį Fionos laikrodėlį, pamatė, kad jau beveik antra valanda nakties. Dar tik prieš penkias valandas ji dirbo čia, savo skyriuje, atminty išniro, kaip greitai nusiprausė personalo persirengimo kambaryje esančiame duše, pasidažė, pasikvėpino, ant pakabos laukė suknelė... Kaip neseniai visa tai buvo, tačiau kaip drastiškai nuo to laiko viskas pasikeitė. Jos gyvybė kybojo ant plauko. Jei ji būtų pasakiusi „ne“... jei būtų pasipriešinusi... jei būtų turėjusi daugiau drąsos...

Aleksa staigiai ir stipriai užsimerkė, tada giliai ir lėtai įkvėpė ir, kai buvo pasiruošusi, vėl pramerkė akis.

– Sveika, mieloji, – nutaisiusi kiek įmanoma rūpestingesnį balsą, pasakė Karolina. – Ar gali paaiškinti, kas tau nutiko? Kuri šiandien diena, ir kur, tavo manymu, esi?

Jėgų atsakyti į pirmą klausimą Aleksa dar neturėjo. Tad dėmesį sutelkė į antrą ir trečią.

– Šiandien sekmadienis, spalio trisdešimta, ir aš esu Bate, savo ligoninėje, savo skyriuje.

Vėl plykstelėjo Karolinos šypsena.

– Tikrai taip, mieloji, tik šiandien jau trisdešimt pirma. Na ir jaudinomės dėl tavęs. Audra buvo tiesiog siaubinga, lietus ir vėjas viską maišė su žemėmis. Nemenkai mus išgąsdinai, – linktelėjo, pabrėždama savo žodžius, – bet tau viskas gerai. Nusibrodinai kelius, pakaušyje šioks toks guzas, bet visur kitur – tvarka. Kaip gerai, kad Patrikas reikalavo tęsti paieškas, kitaip, ko gero, būtų tekę gydyti nuo hipotermijos*. Manau, bus geriausia, jei pasiliksi per nakt. Norim stebėti tavo neurologinę būklę. Atrodei visai praradusi nuovoką. Tuoj pasikviesiu keletą žmonių, ir apžiūrėsime tave nuodugniau. Dabar pabūk ramiai – nespėsi nė mirkstelėti, ir išvaduosim tave iš šio įtvaro.

Užplūdus palengvėjimui, Aleksos akys prisipildė ašarų, kurias ji kaipmat pasistengė išmirksėti. Susirūpinusi Karolina suraukė šviesius antakius. Jos rankos buvo tvirtos, kūnas raumeningas, bet ne nuo darbo ligoninėje, o dėl daugelį metų kartu su vyru liejamo prakaito savo ūkyje – moteris atrodė vyresnė, nei buvo iš tiesų.

– Mieloji mano, neverk. Dar kelios minutės, ir sėdėsi su

* Hipotermija – iki pavojingos ribos sumažėjusi kūno temperatūra.

puodeliu arbatos rankose. Fiona, eik ir pakviesk pagalbos. Reikia pastatyti mūsų mėgstamiausią daktarę ant kojų. Tik vaikinių nereikia, – draugiškai pasakė Fiona. – Neabejojau – ji netrykšta noru jiems pademonstruoti savo simpatišką užpakaliuką.

Aleksa gulėjo visiškai ramiai. Jautė milžinišką nuovargį ir buvo dėkinga Karolinai už jos dalykišką bendravimą ir švelnius pokštus. Rėks vėliau. Vėliau kauks kaip vilkas ir subyrės į tūkstančius mažų šukelių, bet dabar visiems bus geriau, jei išliks rami. Jei nori padėti policijai, ramybės dar prireiks.

Į palatą Fiona Vuds atsivedė tris slauges.

– Aš prilaikysiu galvą, – tarstelėjo Karolinai.

Kitos slaugės, kiekviena prilaikydama kitas kūno dalis, įsitaisė prie Aleksos. Jos tvirtai suėmė pečius, klubus ir kojas. Kai, atsistojusi galvūgalyje, Fiona abiem rankomis pakėlė Aleksos galvą, Karolina atlaisvino kaklo įtvarą ir nuėmė galvą laikiusius blokus. Tada vedėja atsargiai uždėjo ranką ant Aleksos kaklo ir, pradėjusi nuo kaukolės pagrindo, iščiupinėjo visą kaklinę stuburo dalį, ieškodama bet kokių deformacijos ženklų ar jautrių vietų.

Pajuto Aleksą krūptelint.

– Čia truputį skauda?

Aleksai pradėjus muistytis, Fiona liepė gulėt ramiai.

– Na, klausyk, maniau, kad esi protingesnė! – Jos veidas beveik lietėsi prie Aleksos skruosto, mergina dvokė cigaretėmis. Akivaizdu, ji vėl pradėjo rūkyti. Kaip gaila, juk, naudodama pleistrus, taip puikiai laikėsi.

Prabėgo dar kelios minutės, kol, Fiona tvirtomis rankomis prilaikant Aleksos galvą, ji buvo paguldyta ant šono į saugią stabilizuojančią padėtį, ir Karolina atsargiai patikrino visą stuburą. Galiausiai atėjo laikas paskutinei žeminamai procedūrai (juk visus šiuos žmones ji pažinojo): įkišusi pirštą į merginos tiesiąją žarną, gydytoja patikrino sfinkterio tonusą. Pagaliau viskas baigėsi, ir, atversta atgalios, Aleksa pamatė Karolinos veidą nušviečiančią šypsena.

– Viskas gerai, Aleksa. Įtvaro nebereikės. Tuoj tave kils telėsiu, ir galėsi išgerti žadėtą puodelį arbatos, – žvilgtelėjo į Fiona. – Pora „Co-codamol“ tablečių irgi neprošal.

Be jokios abejonės, krizės sąlygomis Karolina Kauvan sugebėdavo meistriškai išsaugoti šaltą protą, ir jos veiksmų tempas bei nutaisytas balso tonas niekada neleisdavo aplinkiniams pulti į isteriją. Stengdamasi viską daryti kiek įmanoma paprasčiau, ji davė Aleksai pakankamai laiko apsiprasti ir pasirengti laukiančiai neišvengiamai ir nemaloniai situacijai. Mergina visada ja žavėjosi, bet šią akimirką – labiau nei bet kada. Karolina nedarys nieko, kol neįsitikins, kad Aleksa jau pasiruošusi.

Kitos padėjėjos išėjo, ir gydytoja patraukė praustuvės link nusiplauti rankų. Staiga stipri vandens srovė aptaškė žalias kelnes ir tuniką, bet ji tik nusikvatojo ir, plėšdama popierinius rankšluosčius nuo laikiklio, kabančio ant sienos, viską nuleido juokais. Tai irgi buvo būdas Aleksai

*„Co-codamol“ – vaistai nuo skausmo, kodeino ir paracetamolio mišinys.

parodyti, kad viskas gerai. Mažais žingsneliais į priekį. Jokios skubos. Čia buvo saugu, ir Karolina niekam neleis jos skriausti.

– Na, mieloji, gal nori ko nors paklausti?

Stengdamasi sulaikyti besiveržiančias ašaras, Aleksa stipriai įsikando apatinę lūpą. Tik po to – pažadėjo sau – ji raudos po to, įsikniaubusi į Patriko, ir tik į jo, glėbį.

– Policija. Ar iškviestų policiją? Jie turi užblokuoti visus išėjimus. O svarbiausia – patikrinti visas operacines. Aš noriu visų tyrimų: dėl ŽIV, sifilio, gonorėjos, nėštumo – visko, kas įmanoma. Jei reikės, būsiu čia visą naktį. Turiu žinoti, ką jis man padarė.

Raminama Karolinos veido išraiška dingo, susirūpinusi gydytoja suraukė antakius.

– Aleksa, apie ką tu? Kodėl reikia kviešti policiją?

Aleksos krūtinę kone surakino. Kvėpavimas padažnėjo, pagarsėjo, o rankos ir kojos pradėjo taip virpėti, kad žemyn nuslydo jas dengianti paklodė.

Vėliau sužinojo, kad jos balsas girdėjosi visame skyriuje. Jis nustelbė visus kitus garsus: ligonių riksmus iš skausmo, sumišimo ir baimės, į palatas stumiamų vežimėlių su įrankiais dardėjimą, daugiau nei dvidešimties monitorių sklaidžiamus stiprius ir nedarnius pypčiojimus. Jos balsas, jos žodžiai kaip praskriejęs uraganas nustelbė visą triukšmą.

– Nes jis mane išprievartavo.